

«Λυσιστράτη»

από το Θ.Ε.Π.Α.Κ.

Μετάφραση-διασκευή: Κώστας Μόντης

Σκηνοθεσία: Μιχάλης Πιερής

Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης

Σκηνικά-κοστούμια: Χρίστος Λυσιώτης

Χορογραφία: Έλενα Χριστοδουλίδου

Φωτισμός: Γιώργος Κουκουμάς

Υπεύθυνη παραγωγής: Σταματία Λαουμτζή

Παίζουν: Μαριάννα Παφίτη, Δημήτρης Πιτσιλλής,

Μύρια Χατζηματθαίου, Σταύρος Αροδίτης κ.ά.

Οι παραγωγές του Θεατρικού Εργαστηρίου Πανεπιστημίου Κύπρου χαρακτηρίζονται από ακριβή αίσθηση του μέτρου, όπως στους δηλωμένους στόχους, έτσι και στη θεατρική τους πραγματοποίηση. Δε στοχεύουν πιο ψηλά, απ' όσο μπορούν να φτάσουν στις ρεπερτοριακές επιλογές ή στις ατομικές υποκριτικές προσπάθειες ή στο γενικό εύρος των παραγωγών. Αλλά ούτε και αρκούνται, όμως, σε λιγότερο βάθος απ' όσο μπορεί να διεισδύσει ένα φοιτητικό θεατρικό εργαστήριο που καθοδηγείται από ένα ερωτευμένο με το θέατρο φιλόλογο, το Μιχάλη Πιερή.

Οι επιλογές του Θ.Ε.Π.Α.Κ. δεν είναι, βέβαια, απλώς δείγμα νηφάλιας αυτογνωσίας. Βασικός γνώμονας, η χρησιμότητα της κειμενολογικής τριβής των φοιτητών-συντελεστών με τα έργα που διδάσκονται και ανεβάζονται στο εργαστήριο θεάτρου. Εμείς βλέπουμε μόνο την παράσταση, ενώ στην ουσία η κάθε παραγωγή αποτελεί ένα μάθημα, μια έρευνα, μια εργασία μακράς διάρκειας και καταπληκτικής συνθετικότητας. Και παρ' όλο που δεν ξέρω (θα 'θελα να μάθω) τι αναλογίες τηρήθηκαν μεταξύ της περιόδου διδασκαλίας στην πανεπιστημιακή αίθουσα, της ανάγνωσης γύρω από το τραπέζι και του στησίματος γύρω από το θεατρικό χώρο, όλο το μακρύ ταξίδι φαίνεται να μαντεύεται μέσα στο αποτέλεσμα στην παράσταση. Οι γλωσσικές ιδιαιτερότητες του «Μαχαιρά», του «Φιάκα», της «Λυσιστράτης» του Μόντη, μπορεί να παρουσιάζουν αντικειμενικές δυσκολίες για ένα ανέμελο και απροβλημάτιστο ανέβασμα ακόμα και από επαγγελματίες. Για το Θ.Ε.Π.Α.Κ. αποτέλεσαν στόχο έρευνας, εξοικείωσης, αφομοίωσης και τελικά κυριαρχίας των φοιτητών-ηθοποιών στο ρόλο του κειμένου. Έχουμε δει έμπειρους και ταλαντούχους ηθοποιούς, επαγγελματίες, να φοράνε το κείμενο του ρόλου τους όπως-όπως πάνω στη δική τους υποκριτική ιδιοσυγκρασία και προσωπικότητα και να παίζουν όχι το λόγο, αλλά παρά το λόγο και ακόμα αντίθετα στο λόγο γεμίζοντας τα κενά με την τυποποιημένη χρόνια πια τεχνική τους μανιέρα.

Στη «Λυσιστράτη», όμως, οι ηθοποιοί είχαν φτάσει σε τέτοια γλωσσική άνεση και φυσικότητα, που ο σκηνοθέτης Μιχάλης Πιερής δεν είχε ανάγκη για οποιαδήποτε άλλη πηγή θεατρικότητας εκτός από εκείνη την πλουσιότατη που υπάρχει στο κείμενο της διασκευής και της μετάφρασης από τον Κώστα Μόντη. Ο σκηνοθέτης δεν επικεντρώνει την προσοχή του μόνο τις κωμικές κορυφώσεις μερικών σκηνών, αλλά αντλεί το χιούμορ που είναι διάχυτο στην παράπτωση από το καλά χωνεμένο κείμενο. Η παράσταση δεν έχει άλλα στολίδια εκτός από τις φυσικές ομορφικές του λόγους της εφάμιλλής του στην όμορφη κυπριακότητα της μουσικής του Ευαγόρα Καραγιώργη και της απλής στα μέτρα των ηθοποιών χορογραφίας της Έλενας Χριστοδουλίδου και φαντάζει σαν ελαφρό τρεχαντήριο σε σύγκριση με τις βαρυφορτωμένες με περίπλοκα, υπερβολικά και προπαντός με καταγωγή εκτός κειμένου σκηνοθετικά ευρήματα και στολίδια, αριστοφανικές παραγωγές που τελικά βουλιάζουν από το βάρος όλης αυτής της διακόσμησης.

Αξίζουν συγχαρητήρια στους ηθοποιούς της παράστασης, πολλούς από τους οποίους θυμόμαστε πια και παρακολουθούμε από τα «Οργισμένα Νιάτα», «Μαχαιρά», «Φιάκα» μέχρι τη «Λυσιστράτη» τώρα.